

XXVIII.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Sagsførernes Afgang til Salær for Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 30te April 1879).

I den første Halvdel af indeværende Aarhundrede er der, navnlig ogsaa efter Forslag fra Provindsialstænderne, udgivet flere Love til Udvielse af Procuratorers og Advokaters Afgang til Salær i Retsager, som de udføre efter offentlig Paalæg. Disse Love, der afsluttedes med Plakat af 17de Februar 1847 om Føiesteretsadvokaters Salærer som Defensører, vare begrundede i den Betragtning, at Sagsførerne burde have „Godtgjørelse for deres Arbeide“. Det foreliggende Forslag støtter sig paa den samme Tanke og tilsigter at udføre den videre ved at tillægge Sagsførere „Salær, afsæstet efter deres Arbeide“, i alle Sager, som de udføre ifølge Bestikelse. Efter den væsentlige Forandring, som er foregaaet i Afdelingen til at drive Sagsførernæring ved Loven af 26de Mai 1868 om denne Gjenstand, taler Billighed endnu stærkere for fuldstændig Gjenemførelse af den nævnte Grundsetning om Betaling af Sagsførernes Arbeide for det Offentlige.

Udvalget tiltræder derfor ikke blot Forslaget, men mener, at hin Grundsetning maa føre til, at Sagsførerne erholde en let og sikker Afgang til Betaling af de nødvendige Udlæg, de have for at udføre de Sager, hvori de bestikkes af det Offentlige. Der savnes en almindelig Lovbestemmelse om Bederlag for saadanne Udlæg, hvorom der er udgaaet mange forskellige kollegiale og ministerielle Afgjørelser om enkelte Tilfælde. Dog hedder det i en Skrivelse af 22de Juli 1850 fra Justitsministeriet, hvori der tales om Udvielse af Omkostningerne ved Bekjendtgjørelse af en Mortifikationsretning for en Part, der havde fri Proces:

„Det turde vel endog være et Spørgsmaal, om ikke Bevilling til fri Proces i og for sig maatte medføre, at de ompurgte Omkostninger bleve at udrede paa samme Maade som de øvrige ved den beneficerede Sag foranledigede Udgifter“; og derefter siges det, at der „ikke eksisterer nogen Lov, der paa en udtømmende Maade fastsætter Virkningerne af fri Proces, og der er derfor ogsaa i saa Henseende optaaet forskellige Uviol, der kun have kunnet løses ved kollegiale eller ministerielle Resolutionser, for hvilke det vilde være forgjæves at kræve anden Hjemmel end den, som Lovens Analogi og de almindelige procesuelle Begreber afgive“. — Udvalget mener, at, som antydtes i ny nævnte ministerielle Udtalelse, vil Erstatningen for bestiktede Sagsføreres nødvendige Udlæg i befalede Sager rettelig og billigvis kunne bestemmes og udredes paa samme Maade som Salærene i disse Sager, og der er stillet et Endringsforslag i denne Retning.

Redaktionen af Forslagets § 2 vil formentlig vinde i Tydelighed ved det af Udvalget under Nr. 3 stillede Forslag.

Forslagets § 3 indskrænker den bestiktede Sagsførers Afgang til at erholde andet Bederlag for Sagsførelse end det efter Paastrand tilkjendte Salær, og tilsteder kun Afvigelse, hvis Justitsministeriet samtykker deri. Derimod indeholdt Regjeringsforslaget, at en Sagsfører kan, „naar han efter Overenskomst med Parten bestikkes udenfor sin Tour“ modtage Betaling ved Siden af det tilkjendte Salær. — Udvalgets Flertal maa anse denne Bestemmelse i Regjeringsforslaget for vel grundet, naar den indskrænkes blot til „Bestikelse udenfor Tour“, da det nemlig ofte sker, at en Sagsfører